

De Lafaard

DOOR E. A. MORPHY

U en uw vriend zijn leden van het Koninklijk Luchtvaartcorps, nietwaar?" vroeg de officier van Justitie.

"Ja, mijnheer."

"U en uwe officieren kunnen toch zeker zwemmen, veronderstel ik?"

"Ja, mijnheer."

"U kent kapitein Forster?"

"Ja, mijnheer. Hij is onze commandeerende officier."

Margaret Kingsmill, die onbeweeglijk zat toe te luisteren, kreeg een gevoel of de wereld om haar heen draaide. Haar lippen werden droog. Het scheen, dat haar hart wilde ophouden met kloppen. "Hij kon zwemmen! Hij kon zwemmen! Hij kon zwemmen!"

Het was, of die afschuwelijke mededeeling eindeloos herhaald in haar ooren dreunde: "Hij kon zwemmen! En toch had hij niet getracht de vrouw te redden, die zij hem smeekte te hulp te gaan!"

Haar ziel kwam in opstand. En door de tragiek van het voorval drong zich nog een andere gedachte naar voren, duidelijk en onweerstaanbaar:

"Hij stond juist op 't punt om zijn liefde te verklaren! Hij wilde mij juist kussen!"

Haar gezicht werd vuurrood.

Toen zij het benauwde gerechtshof uitliep, duizelde het voor haar oogen. Zwijgend ging zij naast haar vader in den wagen zitten, terwijl majoor Jaynes, die 't geding als een belangstellend toehoorder gevolgd had, zorgvuldig de plaid om haar heen sloeg en het portier sloot.

Vanaf dien dag werd kapitein Forster, als hij zich onder zijns gelijken bewoog, door de schaduw van zijn houding gevolgd; hij, kapitein John Forster, van Zijner Majesteit's Koninklijk Luchtvaartcorps, officier en gentleman, had een gelegenheid voorbij laten gaan, om 'n menschenleven te redden en te toonen, dat hij in zijn hart geen lafaard was.

II.

Een ballon-picnic was de voornaamste attractie van de week-end bijeenkomst op Chalwyn, waar de Kingmills ongeveer tien maanden na die ongelukkige affaire in Hatergay door de oude Lady Hawkley uitgenodigd waren.

Een half dozijn kleine gezelschappen, ieder met hun eigen ballon, zou zich op Chalwyn verzamelen en op Zaterdagmiddag naar Claythorpe Court vertrekken, dat op 20 mijlen afstand gelegen was.

Margaret Kingmill was er aan gewend, om in dit tijdverdrijf een kalm genoegen te scheppen. Haar moeder, die een stille, kalme vrouw was, met dezelfde rustige grijze oogen als haar dochter, zou zich evenmin tegen den militairen dienst verzet hebben, als zij er aan dacht, zich ongunstig over ballonvaarten uit te laten. Het was het stokpaardje en grootste genoegen van haar heer en meester.

Daarom had zij met genoegen de uit-

noodiging van Lady Hawkley aangenomen. Zij voelde zich bovendien nog opgewekter, omdat zij wist, dat de zoon van Lady Hawkley, Jimmie Culls, zich zeer voor Margaret interesseerde.

Toen kapitein Forster, met zijn leger-vliegtuig door de grauwe lucht vliegend, een open veld zag met zes amberkleurige ballons, die aan hun touwen rukten, begreep hij, dat dit veld een zeer geschikte plaats zou zijn om te landen en dat hij daar op een hoffelijke manier zou worden welkom geheeten.

Toen hij de situatie nog eens bekeek, bemerkte hij op eenigen afstand in 't park, dat aan het veld grensde, 'n prachtig huis, terwijl hij dicht daarbij een twee-persoons eendekker zag.

Hier was het wel een ideale plek voor een zwerend vlieger om te landen en, hij had daarom nauwelijks de zes ballons ontdekt, of hij gleed zoo gracieus, als hem dat in den ongelijken wind mogelijk was, naar beneden.

"Hallo!"

Forster keerde weer tot de werkelijkheid terug en wendde zich snel om. Het bleek hem, dat de menschen, die hij op een afstand gezien had, nu natuurlijkerwijze de ballons verlieten en eens kwamen kijken, waaraan zij dit onverwachte bezoek uit de lucht te danken hadden.

Geen half dozijn personen bleef bij de ballons. Drie hiervan waren helpers, knechts van het landgoed, die er bij stonden, de touwen en de zandzakken in orde hielden, en zich gereed hielden, om een ballon los te maken van de talrijke touwen, waaraan zij verankerd waren.

Toen Forster's vliegtuig neerstreek, kreeg Margaret Kingsmill een prop in haar keel.

Jaynes zat tegenover haar in de mand van een der ballons. Zij hadden beiden naar buiten gekeken, toen de eerste kreet hun de tegenwoordigheid van den aviateur aankondigde en waren weer gaan zitten, terwijl de anderen wegliepen om hem te begroeten.

Een kreet van ontsteltenis van de gasten, die naar den tweedekker toegegaan waren, deed Jaynes en het meisje opspringen. Zij zagen, dat een wervelwind zich om den tweedekker gekronkeld had en deze als 'n blad papier honderd meter over het gras voortgeschoven had.

"Groote Goden!", riep Jaynes, over den rand van de mand springend. "De arme drommel zal gekraakt worden. Gauw! Kom mee en help, kerels!"

De drie helpers lieten de touwen los, en kwamen naar voren om den onbekenden aviateur uit den nood te redden.

"Ffftt!"

Ontdaan van het gewicht van Jaynes en van de tegenhoudende touwen, schoot de ballon als een vogel de lucht in. In enkele seconden was zij reeds boven de boomen uit en gleed majestueus over de torens van Chalwyn naar de open ruimte van de Iersche zee.

Het wilde geschreeuw en de gebaren van de menschen, die om de vliegmaschine stonden, deden Jaynes stilstaan en omkijken. De ballon dreef steeds meer naar de open zee. Margaret Kingsmill stond in de mand, dapper met haar zakdoek naar haar kennissen wuivend.

Kolonel Kingsmill kwam uit de groep bij het vliegtuig te voorschijn en greep Jaynes bij den arm, terwijl hij op de verdwijnende ballon wees.

"Is het Madge?", vroeg hij bedaard.

"Ja, kolonel," zei Jaynes, "en het is mijn schuld!"

Zijn arm uit den greep van den kolonel bevrijdend, rende hij naar de ballons en gaf zijn drie helpers een teken hem te volgen. In de mand van dien ballon springend, welke het beste gevuld was, begon hij ballast uit te werpen.

Kolonel Kingsmill bleef staan, waar Jaynes hem verlaten had en stond als verwezen naar den ballon te staren.

"Mijn kleine Madge!", mompelde hij. "Mijn eigen kleine Madge!"

De andere leden van het gezelschap, die eerst om den tweedekker hadden gestaan, keerden zich nu allen om, eveneens naar den ballon kijkend.

"Het is Madge Kingsmill!", werd er gefluisterd.

Forster ving deze woorden op. Hij was bezig met z'n zwaarbeschadigten tweedekker. Onmiddellijk kwam hij onder de geknakte vleugels vandaan en sprong overeind.

"Laat mij er door! Laat mij er door, alsjeblieft!" riep hij opgewonden en baande zich een weg door de toeschouwers.

Hij rende naar de ballons, waar Jaynes in groote haast bezig was te trachten weg te komen en greep den rand van de mand vast.

"Ik wist niet, dat jij het waart, Jaynes!", zei hij. "Wat ter wereld denk je, dat je in een ballon voor haar doen kunt? Wees geen gek, man! Is dat niet jouw Blériot, die daar in het park staat? Volg haar daarin!"

Jaynes zag doodsbleek, toen hij op Forster neerkeek.

"Laat los, alsjeblieft!", gramde hij. "Kijk naar je eigen machine. Het is een tweedekker en die is zoowat verpletterd! Hoe denk je in dezen storm een eendekker te hanteeren?"

De gele bal van den ballon werd al kleiner en kleiner in de wolken boven de zee.

"Groote Hemel!" mompelde Forster. "Ik had het heelemaal vergeten!"

Jaynes knikte met een nonchalante verdraagzaamheid.

"Ik veronderstel, dat ik nu mag vertrekken?", stelde hij voor. "Dit is in ieder geval mijn ballon!"

Forster sprong uit de mand en keek naar Jaynes met een kalmte, die den laatste van zijn stuk bracht.

"Wanneer je maar wilt!" zei hij. "Maar ik neem jouw Blériot en zal haar op mijn manier volgen, als jij het niet doet!"

Jaynes keek hem zelfs niet aan.

"Los!" zei hij tegen de verbaasde helpers.

De mannen lieten de laatste zandzakken schieten en de ballon schoot naar boven en zeewaarts. Toen hij de lucht inging, wendde Forster zich tot dengene, die als voorman scheen dienst te doen.

"Is majoor Jaynes' vliegmaschine gereed voor een vlucht?" vroeg hij.

"Ja, mijnheer," antwoordde de man. "Wij hebben den motor af en toe laten lopen, in de hoop, dat het nog mogelijk zou zijn een vlucht te maken."

"Kom mee en help mij te starten," zei Foster.

Drie minuten later zat hij in den eendekker. De groote schroef gonsde heftig; hij kon de zuiging door de bekleding van de machine heen voelen.